

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Česká námořní plavba, a. s.**, se sídlem Počernická 168, Praha 10, zastoupený Mgr. Markem Czivišem, advokátem se sídlem Přemyslovská 13, Praha 3, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **H & Hotels, s. r. o.**, se sídlem Václavské náměstí 839/7, Praha 1, zastoupená JUDr. Davidem Termerem, advokátem se sídlem Opatovická 24, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2013, č. j. 9 Ca 331/2009 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 9 Ca 331/2009 – 59, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 10. 8. 2009, č. j. O-445059/23494/2008/ÚPV, kterým bylo k rozkladu zúčastněné osoby změněno prvostupňové rozhodnutí ze dne 17. 3. 2008, č. j. 40260/2007 tak, že se přihláška barevné kombinované ochranné známky sp. zn. O-445059 „BACK PACKER“ na základě námitek podaných podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), zamítá. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že s ohledem na obecnost stěžovatelovy námítky, v níž nebyla blíže vymezena rozhodnutí, jimiž by se Úřad odklonil od ustálené praxe, judikatury a publikovaných odborných názorů v oblasti kombinovaných ochranných známek, takový odklon neshledal, a to i vzhledem k vlastní rozhodovací činnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo městskému soudu zřejmé, že se Úřad argumentací stěžovatele týkající se přihlašování

kombinovaných ochranných známek zabýval a že se s ní vypořádal. Stejně tak tomu bylo v posouzení přihlašovaného označení ve vztahu k namítaným ochranným známkám z pohledu průměrného spotřebitele. Úřad nahlížel na projednávanou věc při posouzení opravného prostředku v duchu definic tzv. průměrného spotřebitele obsažených v rozhodnutích ESD a z jeho odůvodnění bylo zřejmé, že za průměrného spotřebitele považoval osobu, která je průměrně informovaná, pozorná a rozumná s přiměřenou pozorností, tj. normálním stupněm povšimnutí a zaznamenání si informace. Tvrzení, že přihlašovaná známka působí důrazně jako celek, bylo pouze stanoviskem stěžovatele, na které přistoupil správní orgán I. stupně. V důsledku apelačního principu však Úřad v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvoinstanční správní rozhodnutí změnil a nesprávné rozhodnutí napravil. Tento postup podle městského soudu nebyl, a ani být nemohl, v rozporu se správním řádem, neboť v důsledku podání opravného prostředku může být rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno. Skutečnost, že právní názor Úřadu na posouzení přihlašovaného označení byl rozdílný od právního názoru správního orgánu I. stupně, proto městský soud shledal jako zákonnou. Městský soud pak uzavřel, že správní úvaha Úřadu byla logická, vycházela z podkladů správního spisu, byla dostatečně odůvodněná a nevybočila ze zákonných mezí správního uvážení, které soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správních orgánů přezkoumává. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí bylo zřejmé, že Úřad vyšel ze všech podkladů správního spisu, zabýval se shodností či podobností nárokovaných služeb u přihlašovaného označení se službami, pro něž byly zapsány namítané ochranné známky jako jednou z podmínek ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, a uvedl důvody, proč prvoinstanční správní rozhodnutí změnil a v čem je jeho právní hodnocení odlišné. Stejně tak se Úřad zabýval i druhou z podmínek vyplývající z citovaného ustanovení, a sice zda bylo přihlašované kombinované označení „BACK PACKER“ shodné či podobné s namítanými slovními ochrannými známkami, přičemž velmi podrobně posoudil grafické ztvárnění přihlašované známky. K tomu Úřad popsal kritéria posuzování podobnosti označení, uvedl své závěry a vymezil se k důvodům uvedeným v prvoinstančním správním rozhodnutí. Na tomto základě městský soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti zcela obecně vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že správní úvaha Úřadu jako odborného správního orgánu byla logická, vycházela z podkladů správního spisu, byla dostatečně odůvodněná a nevybočila ze zákonných mezí správního uvážení. Dále stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem městského soudu, že postup Úřadu není a nemůže být v rozporu se správním řádem, neboť je podstatou apelačního principu, že v důsledku podání opravného prostředku zákon předpokládá změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatele se jedná o skutečnost, která je možná pouze za určitých podmínek a rozhodnutí pak musí být řádně a dostatečně odůvodněno. V závěru kasační stížnosti pak poukázal na skutečnost, že ve správním řízení není místo pro úřednickou svévoli. Na základě výše uvedeného proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tvrzení stěžovatele nelze považovat za konkrétní žalobní námitky, neboť není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Jedná se pouze o stěžovatelem předkládaný obecný názor, který nepromítl do konkrétního skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla postavena na vágním názoru stěžovatele, aniž by bylo odkázáno na konkrétní vady správního řízení, Úřad navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu přihlašované barevné kombinované označení „BACK PACKER“ (dále jen „přihlašované označení“) s právem přednosti ode dne 1. 2. 2007, bylo zveřejněno dne 4. 4. 2007 pro seznam služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb, a to do třídy č. 38 informační služby – šíření informací prostřednictvím informační kanceláře, sítě a internetu, do třídy č. 39 cestovní služby, dopravní služby a doprava poskytování informací o cestování a dopravě, do třídy č. 41 organizování zábavy, a do třídy č. 43 ubytování a ubytovací služby, poskytování informací o ubytování a službách. První namítaná slovní ochranná známka (dále jen „první namítaná známka“) ve znění „backpackers.cz“ s právem přednosti ode dne 11. 2. 2004 byla zapsána do rejstříku ochranných známek (dále jen „rejstřík“) dne 26. 10. 2004, mimo jiné pro třídu č. 39 zprostředkovatelské služby v cestovním ruchu, služby cestovních a turistických kanceláří, organizování a rezervace cest, rezervace letenek, jízdének, místenek, doprovázení turistů, organizování exkurzí, zájezdů, okružních výletů, plaveb a turistických prohlídek, organizování jízd výletní lodí, silniční automobilová doprava, autobusová doprava včetně dopravy autokary, pro třídu č. 41 organizování seminářů, vzdělávacích akcí, kongresů a sympozií, organizování sportovních soutěží, pořádání zábavných služeb pro prázdninové tábory, předprodej vstupenek na kulturní a sportovní akce, provozování kinosálů, noční kluby a pro třídu č. 43 hostinská činnost, restaurace, ubytovací služby, hotelové služby, služby barů, služby motelů, provozování kempů, provozování prázdninových táborů (ubytovací služby), turistické noclehárny, provozování penzionů, provozování hostelů. Druhá namítaná slovní ochranná známka (dále jen „druhá namítaná známka“) ve znění „Backpackers Centrum Prague“ s právem přednosti ode dne 11. 2. 2004 byla zapsána do rejstříku dne 26. 10. 2004 pro stejný seznam služeb zařazených do tříd jako první namítaná ochranná známka. Třetí namítaná slovní ochranná známka (dále jen „třetí namítaná známka“) ve znění „Backpackers Hostel Prague“ s právem přednosti ode dne 11. 2. 2004 byla zapsána do rejstříku dne 26. 10. 2004 pro stejný seznam služeb zařazených do stejných tříd jako první a druhá namítaná známka. Všechny tři namítané ochranné známky jsou staršími ochrannými známkami ve smyslu ust. § 3 zákona o ochranných známkách. Úřad v prvoinstančním rozhodnutí ze dne 17. 3. 2008, č. j. 40260/2007, zamítl námitky osoby zúčastněné na řízení podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách s tím, že přihlašované označení sice vykazuje jistý stupeň podobnosti se staršími namítanými známkami, ale vzhledem k výrazné nepodobnosti z hlediska vizuálního, i přes shodné či podobné služby ve třídách č. 38, 39, 41 a 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb, nebyla shledána existence pravděpodobnosti jejich záměny ve smyslu citovaného ustanovení. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení rozklad, na základě něho bylo napadené rozhodnutí změněno tak, že stěžovatelova přihláška byla zamítnuta. Úřad se sice ztotožnil s prvoinstančním rozhodnutím, že přihlášené služby je nutno pokládat za služby shodné či podobné se službami u chráněných namítaných známek, ale dále se zabýval otázkou, zda je přihlašované barevné kombinované označení „BACK PACKER“ shodné či podobné s namítanými slovními ochrannými známkami jako druhou z podmínek vyplývající z ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Úřad posuzoval uvedené především z hlediska průměrného spotřebitele, a to jednak jako celek a jednak z hlediska jednotlivých prvků, které je tvoří. Podrobně popsal přihlašované označení, zejména jeho provedení z hlediska typu písma, obrazového prvku, kompozice rozmístění slovních prvků, velikosti písma slovních prvků a jeho barevné provedení. To vše ve vztahu k namítaným ochranným známkám, které jsou slovní bez jakékoliv grafické či barevné úpravy. Dále uvedl, že přihlašované označení namítané známky obsahuje foneticky, vizuálně a sémanticky podobné slovní prvky „BACK PACKER“ a její odlišnost od známek namítaných spočívá v rozdělení na dva slovní prvky, respektive spojení do jednoho slovního prvku či připojení koncového „s“, což není z hlediska zákona o ochranných

známkách rozhodné. Za sporné Úřad považoval tvrzení prvoinstančního správního orgánu, že tyto prvky nelze v porovnáváných případech považovat za dominantní, a proto zkoumal, zda obrazový prvek přihlašovaného označení je proveden tak, aby na první pohled zaujal pozornost spotřebitele, a dospěl k závěru, že nikoliv. Spotřebitel, který je zvyklý při koupi výrobků či přijímání služby věnovat označení pouze zevrubnou pozornost, nebude konkrétně vnímat obrazový prvek, který navíc není svou kompozicí nijak výrazně zajímavý, protože jen jednoduchým způsobem znázorňuje sedící postavu s batohem, čímž obrazovou formou vyjadřuje význam prvků slovních. Spotřebitel si zapamatuje spojení slovních prvků „BACK PACKER“, které je v přihlašovaném označení nejvýraznější, přičemž v namítaných známkách je slovní prvek „Backpackers“ dominantní, neboť v případě ostatních slovních prvků v namítaných známkách se jedná o běžně užívaná slova („cz“, „Prague“, „Centrum“ a „Hostel“), která nejsou samostatně způsobilé plnit rozlišovací funkci ochranné známky. Z těchto důvodů bude v obchodním styku přednostně vnímán a používán slovní prvek „Backpackers“. S ohledem na podobný dominantní prvek pak bude celkový vizuální vjem u průměrného spotřebitele u srovnávaných ochranných známek podobný z vizuálního, fonetického a sémantického hlediska a spotřebitelská veřejnost se pak může domnívat, že přihlašované označení představuje pouze fonetickou a vizuální obměnu namítaných známek, resp. další z používaných označení osoby zúčastněné na řízení. Zápisem přihlašovaného označení do rejstříku by tedy došlo k zásahu do zákonem chráněných práv osoby zúčastněné na řízení.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku, podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle ust. § 26 odst. 4 zákona o ochranných známkách zjistí-li Úřad, že přihlašovaná ochranná známka nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob uvedených v § 7, námitky zamítne. Podle odst. 5 citovaného ustanovení zjistí-li Úřad v průběhu řízení o námitkách, že přihlašovaná ochranná známka nespĺňuje podmínky pro zápis jen pro některé výrobky nebo služby, pro které byla podána přihláška, přihlášku zamítne v rozsahu výrobků nebo služeb, pro které přihláška nespĺňuje podmínky zápisu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, i když nebyla nijak blíže konkretizována. Jak vyplývá z konstantní judikatury, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že spĺňuje kritéria přezkoumatelnosti, tzn., že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozsudku. Tato kritéria napadený rozsudek městského soudu spĺňuje. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto Nejvyšší správní soud shledal jako nedůvodnou.

pokračování

V další stížní námitce stěžovatel rovněž pouze obecně vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že správní úvaha Úřadu byla logická, dostatečně odůvodněná, vycházela z podkladů správního spisu a nevybočila ze zákonných mezí správního uvážení. Ve vztahu k této námitce je třeba poukázat na to, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je posouzení pravděpodobnosti záměny označení věcí správního uvážení Úřadu, od čehož se odvíjí také rozsah přezkumu jeho závěrů týkajících se této otázky. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141, „soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Tím by překročil svou pravomoc. Soud může zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na základě konkrétní žalobní námítky posoudit pouze z hlediska jeho souladu či rozporu se zákonem, správnímu orgánu případně může uložit povinnost rozhodnout o věci znovu, za respektování zákonných ustanovení, avšak nemůže správní orgán zavázat pouze k jinému hodnocení zjištěných skutečností, pokud původní hodnocení nevybočovalo ze zákonných mezí. [...] Úřadu je dán ze zákona široký prostor pro správní uvážení, k čemuž je dále třeba přičíst, že při rozhodování o pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky sebrávají svou roli i subjektivní kritéria. Aby bylo možno co nejvíce minimalizovat dopad těchto negativních okolností na rozhodování, je o to více třeba striktně trvat na podrobném a zejména přesvědčivém odůvodnění každého vydaného rozhodnutí, a to především v rozsahu účastníky namítaných skutečností.“ Soudní přezkum úvah stěžovatele co do zaměnitelnosti označení se proto zaměřuje na to, zda byl úsudek Úřadu logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, č. 1064/2007 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Co se týče podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami, Úřad v napadeném rozhodnutí tuto posuzoval z hlediska vizuálního, fonetického, sémantického i z hlediska celkového dojmu. Úvahy Úřadu jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela konzistentní a nejsou v rozporu s právními předpisy, správním či soudním spisem, skutkovými zjištěními ani se zásadami logického myšlení. Nejvyšší správní soud na základě obsahu správního spisu shledal jako logický a přiléhavý závěr, že při hodnocení celkového dojmu je nutno konstatovat vysoký stupeň podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami. Z odůvodnění rozhodnutí Úřadu je také zřejmé, že přihlášené služby jsou ve většině totožné se službami, pro něž jsou zapsány namítané známky, neboť se jedná o služby stejného druhu. Nejvyšší správní soud při posouzení věci neshledal důvod jakkoliv se odchýlit se od své ustálené judikatury, když např. v rozsudku ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 As 89/2012 - 48 dospěl k závěru, že „pokud je shoda či podobnost v kategoriích výrobků a služeb shledána a je-li zároveň shledána shoda či podobnost označení samotných (a tudíž celkově pravděpodobnost jejich záměny na straně veřejnosti), brání namítaná ochranná známka zápisu přihlašovaného označení“. Na základě výše uvedeného proto předmětnou stížní námitku neshledal jako důvodnou.

Nejvyšší správní soud také přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stížní námítky obsahující nesouhlas stěžovatele s názorem městského soudu, že postup Úřadu byl zákonný, neboť změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně v řízení o opravném prostředku je podstatou apelačního principu. Řízení o rozkladu je založeno na principu apelačním, který umožňuje, na rozdíl od principu kasačního, odvolacímu (rozkladovému) správnímu orgánu rozhodnout o věci samé v případě, že shledal pochybení správního orgánu I. stupně. Ust. § 90 odst. 1 správního řádu upravuje tři možnosti, jak se může odvolací (rozkladový) vypořádat s nezákonným či nesprávným rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Podle písm. c) citovaného ustanovení lze napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Přezkumný správní orgán je tak oprávněn změnit některé výroky nebo jejich část svým rozhodnutím. Změna rozhodnutí by měla být odvolacím (rozkladovým) orgánem preferována před zrušením rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání, mimo jiné z hlediska hospodárnosti řízení. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožnil s názorem městského soudu, neboť jeho závěr neshledal nezákonným, a proto i tuto stížní námitku posoudil jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se stěžovatelovým názorem, že ve správním řízení není místo pro úřednickou svévoli, ale v daném případě neshledal žádnou skutečnost svědčící pro toto stěžovatelovo tvrzení a ani stěžovatel v tomto směru nic konkrétního neuvedl. Úřad v napadeném rozhodnutí zcela jasně popsal kritéria posuzování podobnosti označení, uvedl své úvahy i závěry a vymezil se i k důvodům uvedeným v prvoinstančním správním rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná nemá podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu